

Violet se na rozdvojení před můstkem klenoucím se přes potok dala vpravo a pak u stáji znovu odbočila doprava, přičemž se řídila šipkami na kancelář správy. Zjistila, že sídlo Brae vlastně obchází a dostane se k němu ze strany, která sem tam prosvítala mezi větvemi stromů. Zdálo se, že dům je členitý: elegantní třípatrovou hlavní budovu ve tvaru čtverce doplňovala po obou stranách dvě shodná dvoupatrová křídla, postavená do pravého úhlu. Sídlo samotné sice bylo majestátní a velkolepé – ze tří stran ho stínil borový les a skalní věž za ním budila zdání, jako by se nad tím vším vznášela –, Violet však mnohem více zaujal kontrast mezi vznešeností celé nemovitosti a nevychovaností majitele. Pokud mohla soudit z ranního rozhovoru po telefonu, Matt Hamilton byl vzteklý hrubián. A tváří v tvář Violet, která za ním přišla do kanceláře, se tenhle dojem rozhodně nepokusil nijak rozptýlit, namísto pozdravu se dočkala jen: „Máte pět minut zpoždění.“

Byl to obr – nejen vysoký, ale taky mohutný a obézní –, růžolící chlap s hlasitým projevem, kterým beze změny tónu či hlasitosti častoval jak Violet, tak i blondátou ženu s netrpělivým výrazem ve tváři, co se zrovna prohrabávala haldou papírů na stole hned vedle přešlapujícího Matta.

„Kolik že to má bejt nocí?“ vyštěkl na Violet a pak se obořil na ženu za stolem: „Proboha Alexandro, já to pak udělám.“

„Nevím jistě,“ odpověděla Violet. „Záleží...“

Matt byl vyvedený z míry, zamračeně přejížděl očima z jedné ženy na druhou, jako by skutečnost, že se musí zaobírat oběma najednou, považoval za trest.

„Zlato,“ oslovil Alexandru, „co kdybys vyřídila tohle a tamto nechala na mně?“

Alexandra svému muži věnovala popuzený pohled a přechala mu místo u stolu, ale na odchodu si neodpustila poznámku o tom, že on nikdy nemůže nic najít a pořád je kolem něj akorát chaos.

„Promiňte,“ prohodila směrem k Violet, která ještě pořád stála ve dveřích. „Máme tu trochu zmatek, jak vidíte.“ Violet předpokládala, že ta poznámka byla mířená jen na Matta, Alexandra totiž budila dojem, že si na pořádek rozhodně potrpí. Měla na sobě bílou košili a modré džíny s tenkým páskem a blížila se k návštěvě za klapotu podpatků, jenž dával najevo naprostou cílevědomost. „Dobrý den. Alexandra Hamiltonová.“ Schválně protočila oči v sloup, aby Violet vyjádřila ženskou sounáležitost a potvrdila jí, že „chlapi jsou ztracenej případ“.

„Chtěla jsem se zeptat,“ spustila Violet, „jestli chatu Orasigh pronajímáte i na jednu noc a kolik to kdyžtak stojí.“

Alexandra se jí chystala odpovět, pak ji ale vyrušil výbuch stížností z druhé strany kanceláře. „Tyhle ne, Matte, tam už jsem hledala.“ Matt frustrovaně zavrčel a Alexandra se obrátila zpátky k Violet. „No, my sazbu za noc nemáme. On vám to Matt... můj manžel... neřekl, když jste ráno volala?“

„Ne, neřekl. Vysvětlil mi akorát, jak se sem dostanu, a nejspíš jsem zrovna volala nevhod.“

„Jo, on se v telefonování zrovna nevyžívá,“ zatvářila se Alexandra omluvně a semkla rty.

„Říkala jste, že sazbu na noc nemáte...“

„Většinou to pronajímáme minimálně na týden.“

Oznámení zůstalo viset ve vzduchu, dokud se Violet neohradila: „No, to mi mohl manžel říct do telefonu, ne?“

Od stolu se znovu ozval výkřik a Alexandra se jí opět přestala věnovat. „Neříkej, žes to našel?“

„No díky tobě ne.“ Matt vyrazil pryč a listoval při tom několika sešitými listy papíru. V místnosti zavládlo ticho a Alexandra navrhla: „Teď je chata prázdná, takže nevidím důvod, proč bychom vám ji nemohli na jednu až dvě noci pronajmout, klidně i na dýl, jak budete chtít, nemáme totiž rezervaci ani na příští týden.“

Doprovodila tu nabídku úsměvem. „Co byste řekla padesáti librám za noc. Nebo,“ odmlčela se, „když nad tím teď tak přemýšlím, co čtyřicet?“

Violet sevřela peníze, co měla v kapse – dvě stě liber, veškeré její úspory. „Myslím, že bych si mohla dovolit tak...“ zaváhala. „Dvě, ne, tři noci... Šlo by to?“ Oddělila z balíčku šest dvacetilibrových bankovek a dodala: „V tom domku kdysi bydlela jedna matčina kamarádka. Je to už dávno, nejspíš se na ni nebudete pamatovat.“

„Tady už bydlelo lidí...“ Alexandra zrovna cosi hledala v drátěném pořadači. „Je to oblíbené ubytování... Á, tady je.“ Vytáhla zápisník a požádala Violet o jméno, adresu a číslo na mobil.

Violet jí vše nadiktovala a podala jí peníze za nájem. „Ta mamina kamarádka,“ řekla, „se jmenovala Megan Batesová.“

„Megan?“ Alexandra zastrčila peníze od Violet do zavřeného notesu a vrátila ho do pořadače. „Megan Batesová,“ zopakovala její jméno. „Nevím, ale jak říkám, tudy projde spousta lidí.“ Našla v malé plechovce ty správné klíče. „Žlutá pro Orasaigh,“ ukázala na žlutou visačku. „A budete potřebovat ještě tohle...“ Vzala do ruky dva listy papíru. „Domovní řád, zkrátka co je povoleno a co ne, a taky pár užitečnějších čísel,“ řekla a spolu s klíči podala Violet první papír. „A to nejdůležitější na konec...“ předala jí i ten druhý. „Časy přílivů a odlivů.“

Violet jí poděkovala a zeptala se, jestli chatu někdy v poslední době nerekonstruovali. „Nakoukla jsem dovnitř předními okny, vypadá to tam moc elegantně.“

„Máma to tam nechala dát do pucu,“ odvětila Alexandra, „před šesti lety, když mi umřel nevlastní táta.“

„A měnil se i nábytek?“

„Jo, co vím, tak vyházeli úplně všechno.“

Violet zachrastila klíči, znovu poděkovala a vydala se ke dveřím. „Předpokládám,“ otočila se ještě, „že Duncana Boyda asi neznáte, co?“

„Znám,“ zatvářila se Alexandra zmateně. „Proč?“

„A jo, samozřejmě že ho znáte.“ Violet předstírala, že jen položila hloupou otázku. „Určitě jste sousedi už pěkně dlouho.“

„To jo. Bydlel tu, už když jsem sem přijela poprvý, ještě jako dítě.“

„Jak je to dávno?“

„Ježíši, já nevím, asi pětatřicet let...“ Pořád vypadala zmateně.

„Musela jste být ještě malá.“

„Bylo mi šest, ale proč vás zajímá zrovna Duncan?“

„Ále, já jenom, že si ji pamatuje – totiž Megan Batesovou. A soudě podle toho, jak na její jméno reagoval, si ji pamatuje moc dobře.“ Violet se odmlčela. „Překvapuje mě, že si ji nevybavujete, vždyť vám muselo být nějakých čtrnáct nebo patnáct, když bydlela v tom domku.“

Pak Violet odešla. Kráčela pomaličku, aby jí Alexandra případně mohla odchytit a přiznat se, že jí lhala. Ohlédla se přes rameno až na místě, kde udržovaná cesta ustupovala porostu tisů a cesmín. Alexandra ji sledovala z okna kanceláře. Chvilku se zamýšleně dívaly jedna na druhou, načež se Violet odvrátila.

~

Paní Andersonová uklízela po pečení a povídala si sama pro sebe. „Vezme vám dům, slečinko Alexandro.“ Mísy zašpiněné od mixování putovaly do čtvercového dřezu na odmočení. „Dítě bude mým dědicem a zdědí převážnou část mého majetku.“ Tuhle část dopisu, který pan William poslal Megan Batesové, znala paní Andersonová nazpaměť. A zatímco skládala špinavé lžíce do myčky, odříkávala další část téhož dopisu. „... Včetně mých nemovitostí v Edinburghu i zde v Poltownu.“ Uklidila zbylou čokoládu do skříňky. „Už to nebude trvat dlouho, slečinko.“ Potom paní Andersonová vyhlédla z okna. „Přijdete o všechno, slečinko.“ Jak dlouho to asi bude trvat, přemýšlela a stěží ovládla netrpělivost.

Jestlipak už tady to děvče je a pátrá po svých kořenech?

Kdo jiný by to měl vědět než Jim – zítra jí přinese nákup. Ten si všímá všech cizích lidí. Paní Andersonová s ním nemůže šlápnout vedle.

Zachmuřila se. Co když to děvče nepřijede?

~

Violet přecházela z místnosti do místnosti a představovala si, jak asi vypadal běžný den v životě Megan Batesové.

Vstávala matka brzy? Napustila si vanu a mezitím si uvařila kafe? Poslouchala rádio? Četla? Na které straně krbu v obýváku sedávala? Rozdělávala si v krbu oheň? Byla pořádkumilovná? Povídala si sama se sebou? Chodila spát brzy, nebo pozdě? Byla zamilovaná?

Violet zjistila, že chata Orasaigh je jako rozmrzelý cizinec. Odmítala se dělit o cokoliv ze své minulosti. Sebrala tím Violet chuť pokračovat. Hodinu poté, co otočila klíčem v zám-

ku a nadšeně vkročila na verandu, už se stáhla do kuchyně a zklamaně zatínala zuby. Domu chyběla osobnost. Z matky v něm nezůstalo vůbec nic a Violet před sebou v kratičkém záchvatu šílenství viděla celých těch šestadvacet let svého života počínaje svým narozením jen jako jeden velký vykal-kulovaný komplot utajování. Začalo to jedním promyšleným tahem: matka přešla pláž a navždy opustila svoji dceru. Pokračovalo to mořem, jež odmítlo vydat její tělo. Další část spiknutí se odehrávala v domku, v němž Violet právě stála: bylo odsud vyrváno všechno, na čem by mohla ulpět památka na matku – a komplot dál přetrvával. Duncan Boyd si před zvukem matčina jména zakryl uši. Alexandra Hamiltonová tvrdila, že o ní nikdy ani neslyšela.

Když se Violet později trochu uklidnila, pochopila, že její bolest je bolestí dítěte, jež touží spatřit svoji matku, i když si musí vystačit s pouhopouhou cizí matnou vzpomínkou na dávné setkání. Violet si zoufale přála znát podrobnosti: jestli její matka byla extrovertka, nebo introvertka, jestli byla milá, jestli se smála hlasitě, nebo tiše. Odpověď na kteroukoliv z těchto otázek by pro ni měla cenu zlata a hledala by tu samou vlastnost nejdřív u sebe a pak i u své dcery Anny.

V obývacím pokoji našla Zlaté stránky. Začala od konce, projížděla příjmení pod písmenem ypsilon a hledala Yellowleese – tak se jmenoval detektiv, který měl na starost vyšetřování smrti Megan Batesové.

Cestou do Poltownu zavolala z autobusu na policejní ředitelství v Inverness. Pracovníka ústředny svým dotazem poněkud pobavila, neboť „pan, totiž vlastně vrchní komisař Yellowlees odešel před devíti měsíci do důchodu“. Ve Zlatých stránkách byli čtyři Yellowleesové: dva z Inverness, jeden z Ullapoolu a poslední z Mallaigu. Vytočila první invernesské číslo. Nikdo to nebral. Na druhém se Violet ozval jakýsi muž

a ona se zeptala, jestli náhodou nemluví s panem Robertem Yellowleesem. Odpověděl, že se jmenuje Iain, ale že má bratra Roberta. Nespletla si je náhodou? Violet se vytasila s předem připravenou historkou. Ten Robert Yellowlees, kterého hledá, býval doktorem a až do penze žil v Glasgow.

„Aha,“ odvětil Iain Yellowlees, „tak to nebude můj bratr, ten býval policistou, rovnou vrchním komisařem, a v Glasgow ani v jiném velkém městě nikdy nežil, dokonce ani tak velkém jako Inverness. Nene, on měl vždycky radši hezkou přírodu, když teda zrovna neproháněl padouchy. A teď žije v Ullapoolu.“

Violet se omluvila, že ho připravila o čas. Za slábnoucího večerního světla si ve Zlatých stránkách zakroužkovala Yellowleese z Ullapoolu. Pak na to číslo zavolala. Ozval se mužský hlas a Violet se zeptala: „Asi nemluví s Tomem, že?“ Muž našťavaně odpověděl, že ne, a Violet řekla: „Pardon, špatné číslo.“ Zavěsila a rozhodla se, že za ním co nejdřív ráno zajede. Vytrhla si příslušnou stránku a zašla si do kuchyně pro leták od Alexandry Hamiltonové. Na seznamu užitečných čísel našla i to, které hledala: Taxi Turnbull. To jméno se Violet zdálo povědomé. Neříkal Stuart, ten řidič autobusu, cosi o tom, že Poltown řídí nějací Turnbullovi?

Žena na druhé straně linky jí oznámila, že cesta do Ullapoolu i zpět včetně hodinového čekání ji vyjde na třicet šest liber. „Takhle drahé jsem to nečekala,“ nadhodila Violet.

„Taková je cena,“ odvětila operátorka.

„Tak pojedu jenom tam a zpátky to vezmu autobusem.“

„Jak chcete.“

Violet si ještě zkontrolovala časy přílivu a pak potvrdila objednávku.

„Takže zítra ráno v 8.30 u náspu na Orasaigh,“ zopakovala žena. „Jednosměrná cesta. Platba předem v hotovosti, abyste na to byla připravená...“

Violet se rozhlédla po ponurých prostorách domku. Při představě, že by tu měla přespát, se zachvěla. Vzala si z verandy batoh a zamkla za sebou dveře. Cestou ke svému stanu sledovala, jak se na západě sbíhají černá mračna. Přemýšlela, kde se asi nacházejí matčiny ostatky, jak málo z ní muselo zbýt. Pohřbil její kosti písek a řasy? Leží pospolu, nebo jsou roztroušeny po mořském dnu, jak je za ta léta roznesly bouře? Ty myšlenky jí nedaly spát – myšlenky a dešťové kapky bubnující do bočních plachet stanu.

~

Cal sledoval zkosené provazy deště přicházející od moře. Stékal po předním skle a zkreslovaly Calovi výhled na pláž, až nabyl dojmu, že zahlédl obrysy člověka stojícího na břehu. Vrátila se snad ta socha? Vzklíčila v něm naděje, již vzápětí nahradilo zklamání, když obrysy postavy spláchl další příval deště. Vyhlídky na další noc o samotě Cala najednou skličovaly. Vzal do ruky plakátek, který sundal z kamenného sloupu u Boydovy farmy. „Podpořte větrnou elektrárnu,“ naléhal leták. „Řekněte ANO pracovním místům. Řekněte ANO nové škole. Řekněte ANO novým domům. Řekněte ANO budoucnosti Poltownu. Přijďte na veřejnou schůzi – i váš hlas se počítá.“ Schůze se měla konat dalšího večera. Cal si řekl, že by se mohl také zúčastnit. Velká korporace chce získat nadvládu nad mořem a místní se dělí na dva tábory; tohle ho zajímalo, a navíc to byla další výmluva, proč oddálit návrat do Edinburghu. Cal se podíval za sedačky. Došlo mu jídlo. A docházela mu i nafta. V Poltownu žádná benzinka není – ráno zajede do Ullapoolu, natankuje a nakoupí si.